

[Statsministeren.]

nødvendigvis er ensbetydende med, at der også er risiko for, at der vil blive statueret erstatningsansvar.

Umiddelbart efter mødet med de to embedsmænd drøftede boligministeren spørgsmålet med finansministeren, og også denne fastholdt sin opfattelse, at staten ikke kunne drages til ansvar. Jeg vil gerne tilføje, at jeg deler de to ministres vurdering, og jeg finder ikke, at de oplysninger, som er fremkommet i sagen, giver grundlag for at bestride vurderingens rigtighed.

I den forespørgsel, der er stillet af 4 medlemmer af SF, spørger man først om, hvilke foranstaltninger kommissionsdomstolens beretning giver regeringen anledning til at foretage eller foreslå foretaget med hensyn til forholdet mellem statsadministrationen og bevillingsmyndighederne.

Lad mig først slå fast, at alle anerkender, at det er folketinget — i praksis i de fleste tilfælde gennem finansudvalget — der træffer afgørelsen i alle bevillingsspørgsmål. Af praktiske grunde må imidlertid ske en udsondring af sager, som kan afgøres uden bevillingsmyndighedernes medvirken, men i regeringen ønsker vi denne afgrænsning trukket så snævert, som det er foreneligt med et funktionsdygtigt system. Det er regeringens opfattelse efter at have modtaget kommissionsdomstolens redegørelse, at der ikke er grundlag for at rette bebrejdelser mod finansministeren og boligministeren for ikke at have vist fuld forståelse og respekt for, at afgørelsen i bevillingsspørgsmål tilkommer folketinget.

Samtidig viser redegørelsen imidlertid, at der består en række uklarheder med hensyn til, hvor grænsen går mellem de sager, der kan afgøres i administrationen, og de sager, der kræver bevillingsmyndighedernes medvirken. I praksis vil det næppe være muligt at fjerne enhver fortolkningstvivil. Der vil altid kunne være grænsetilfælde. Allerede afhøringerne for kommissionsdomstolen tydede imidlertid på, at uklarheden er større, end den behøver at være. Da disse problemer efter regeringens opfattelse bør afklares gennem et samarbejde mellem administrationen og bevillingsmyndighederne, omtalte finansminister Poul Møller i et samråd den 13. februar i år en række bevillingsmæssige problemer, bl. a. inden for de såkaldte ram-

mebevillinger. Det blev aftalt, at finansministeriet skulle udarbejde et notat til finansudvalget, og dette notat forelå i midten af marts. Dette notat indkredser en række afgrænsningsspørgsmål, som må søges klarlagt ved drøftelse mellem finansudvalget og finansministeriet. Regeringen nærer det håb, at det vil være muligt ved et samarbejde mellem finansudvalg og regering yderligere at sikre og styrke folketingets indflydelse på og kontrol med bevillingerne.

Forespørgerne ønsker dernæst at få oplysning om, hvilke foranstaltninger kommissionsdomstolens redegørelse giver anledning til vedrørende ansvars- og kompetenceforholdene i og mellem ministerierne. Det er ikke min opfattelse, at der eksisterer nogen uklarhed med hensyn til ansvars- og kompetencefordelingen mellem de enkelte ministerier. Det er ganske klart afgrænset, hvem der kan træffe afgørelsen i de enkelte sager, og den, der kan træffe afgørelsen, har naturligvis også ansvaret for den trufne afgørelse; derom bør og kan der ikke herske nogen tvivil.

Det er tænkeligt, at vidneafhøringen for kommissionsdomstolen kan have kastet et slør af uklarhed over denne side af sagen; jeg tænker bl. a. på de samtaler mellem finansministeriet og statsbyggekantoret, der gik forud for acceptskrivelsen af 28. juni. Afhøringerne kunne efterlade det indtryk, at der var en uklarhed om kompetence og ansvar. Det er som sagt efter min opfattelse ikke tilfældet. Det var boligministeriet og boligministeriet alene, der kunne udforme og afslutte kontrakten. Man kan naturligvis til enhver tid søge råd og vejledning hos finansministeriet om de bevillingsmæssige problemer, hvilket i praksis altid finder sted. Men den afgørelse, der træffes på grundlag af de indhentede oplysninger, er boligministeriets, og derfor må også ansvaret for kontrakten, for de forhold, den indeholder osv., hvile på boligministeriet; derom råder der ikke tvivil hos de implicerede chefer i administrationen.

Den samme betragtning må anlægges over for det aktstykke, der fra boligministeriet blev sendt til finansudvalget. Det er rigtigt, at finansministeriet havde foreslået ændringer i forhold til boligministeriets „sindet“-skrivelse. Men det var boligministeriet, der accepterede disse ændringer, og som bærer